

N:o 140.

Af Herr L. O. Larsson: Angående ändring af 67 § Konkurslagen.

Uti Konkurslagens 67 § stadgas, att »arfvode för konkursboets förvaltning må borgenärerna utsätta antingen till visst af hundra, eller efter annan grund; dock må det ej för sysslomän efter tid räknas. Af det arfvode tage Rättens ombudsman, der ej Rätten annorlunda bestämmer, en tredjedel och gode männen eller sysslomännen två delar.»

Väl eger Rätten sålunda att annorlunda fördela arfvodet, än i tredjedelar, men få lära väl de tillfällen vara, der Rättens ombudsman icke tagit en tredjedel, med stöd af berörde lagrum.

Att denna tredjedel i de flesta fall är en oskäligt hög betalning för det besvär och arbete, som åligger en Rättens ombudsman, derest de andra två tredjedelarna skola vara en något så när rimlig ersättning för det arbete och ansvar, som åligger gode männen och sysslomännen, kan ej förnekas, och ett bevis derpå torde äfven få sökas uti den omständigheten, att ombudsmansuppdraget med stor begärlighet eftersträfvats och betraktas som en ynnest då det erhålles, och att åtminstone i vissa orter endast domarens egna biträden eller andra tjänstemän der till förordnas, för så vidt konkursen är af den beskaffenhet att ombudsmans-tredjedelen icke anses blifva allt för obetydlig; ja, man har till och med hört uppgifvas fall, der Rättens ordförande förordnat sig sjelf till Rättens ombudsman.

Borgenärerna i en konkurs, som vilja lemna en skälig ersättning till gode männen och sysslomännen för deras mödosamma och ansvarsfulla förvaltning af konkursboet, måste därför, ehuru de tydligen inse, huru oskäligt hög den ersättning är, som till följd af tredjedelsfördelningen tillkommer ombudsmannen, likväl bevilja den, för att kunna utöfva rätt-

visa och billighet emot de förre. Många och talande exempel härpå skulle kunna anföras, men förhållandet är så känt, att jag anser sådant öfverflödigt.

För att söka rätta detta missförhållande, vågar jag föreslå följande förändrade lydelse af berörde 67 § i Konkurslagen:

Arfvode för konkursboets förvaltning må borgenärerna utsätta antingen till visst för hundra, eller efter annan grund; dock må det ej för sysslomännen efter tid räknas. Detta arfvode fördelas emellan Rättens ombudsmän, sysslomännen och gode männen, så att en hvar af dem erhåller skälig ersättning för den del han i förvaltningen haft. Nöjas de ej — — — — —
— — — för sig gjort.

Stockholm den 27 Januari 1880.

Liss Ol. Larsson.

N:o 141.

Af Herr L. O. Larsson: Med förslag till förklaring af gällande lagbestämmelser i fråga om solidarisk ansvarighet för delegare i sedelutgivande enskild bank.

Enär mycket olika åsikter äro rådande, till och med bland dem som ega vana att tolka lag, i fråga om enskilda bankdelegares solidariska ansvarighet för bankens förbindelser, men det är af synnerlig stor vikt för allmänheten att klart och tydligt förklaras hvad lagen i detta fall menar, och det i ett lagbundet samhälle icke kan vara välbetänkt att låta den rådande ovissheten fortfara intill dess domstolarna blifva i tillfälle att afgöra frågan, eller intill dess en ny lag kan blifva stiftad och gällande för alla enskilda banker, så tog jag mig friheten att vid sist-